

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 1To/31/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4123010141
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Štefan Hrvola
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2025:4123010141.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Hrvolu a členov senátu JUDr. Ingrid Kišacovej PhD. a Mgr. Ľubomíry Podmaníkovej, v trestnej veci proti obžalovaným A. B. C. a A. B. D. E., pre prečin krivého obvinenia podľa § 345 odsek 1 Trestného zákona a iné, o odvolaní obžalovaných a prokurátora Krajskej prokuratúry Nitra, proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 12.03.2025, sp. zn. 2T/3/2023, na verejnom zasadnutí konanom v Nitre dňa 02.12.2025, takto

r o z h o d o l :

I.

Podľa § 321 odsek 1 písmeno a/, b/, d/ Trestného poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku obžalovaných

1/ A. B. C., narodeného XX.XX.XXXX v F.,
trvale bytom G., H. I. XXX/X,

2/ A. B. D. E., narodeného XX.XX.XXXX v F.,
trvale bytom F., J. K. XXXX/XX,

podľa § 285 písmeno a/ Trestného poriadku

o s l o b o d z u j e

spod obžaloby prokurátora Krajskej prokuratúry v Nitre zo dňa 01.02.2023 pod č. 3 Kv 9/21/4400 – 36 pre skutky, ktorých sa mali obžalovaní dopustiť tak, že:

bezprostredne po neúspešnom vykonaní plánovanej policajnej akcie s krycím názvom "BUKOVČAN2" zameranej na zadržanie D. L., podozrivého zo spáchania trestného činu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 171 eventuálne § 172 Trestného zákona, v rámci ktorej boli použité služobné zbrane na unikajúce motorové vozidlo vedené D. L., ktorý ušiel a došlo k zraneniu obvineného A. B. C.,

obžalovaný A. B. C.

v bode 1/

v čase o 03:00 hod. dňa 30.07.2020 v budove Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Leviciach na adrese M. C. XX, F., v rámci trestného konania, vedeného vo veci zločinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 odsek 1 písmeno b), odsek 2 písmeno a), písmeno c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno a) Trestného zákona, na 1. oddelení vyšetrovania odboru kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Leviciach pod číslom vyšetrovacieho spisu ORP-440/1-VYS-LV-2020, vypovedal pred vyšetrovateľom Policajného zboru v procesnom postavení svedka - poškodeného, po

riadnom a zákonom poučení o následkoch krivého obvinenia a krivej výpovede v zmysle príslušných ustanovení Trestného poriadku a vyhlásení, že poučeniam porozumel, vo svojej výpovedi lživó obvinil z trestného činu D. L., v úmysle privodiť jeho trestné stíhanie vo vyššie označenom trestnom konaní tým, že nepravdivo uviedol: „Ako som pristupoval k vozidlu, ktoré bolo stále v pohybe, išlo pomaly, v tom vodič tohto vozidla D. L. nasmeroval ľavú časť vozidla na mňa, pričom som musel odskočiť, aby ma nezrazil. Následne som pristúpil k dverám vodiča, ktoré boli však zamknuté a pomocou mojej služobnej zbrane som rozbil sklenenú výplň na dverách vodiča a keďže auto bolo v pohybe a smerovalo už na môjho kolegu, ktorý prichádzal z ľavej strany k vozidlu, vtedy sa mi pravá ruka zachytila do rozbitej sklenenej výplne auta, pričom som si rozrezal prsty na pravej ruke a následne som skúsil ešte raz, ale už silnejšie otvoriť dvere vodiča zvonka, ktoré sa mi podarilo otvoriť. V tom momente ako vozidlo smerovalo na môjho kolegu D. E. som začul niekoľko výstrelóv, neviem však určiť, kto strieľal, vtedy uvedené auto zastalo...“, pričom v závere ešte zopakoval, že: „...niekoľkokrát bola použitá výzva - Polícia, stojte - aj napriek tomu D. L. svoje motorové vozidlo nasmeroval na moju osobu, pričom som musel odskočiť, aby ma nezrazil, tak isto nasmeroval vozidlo na môjho kolegu D. E....“, pričom tieto tvrdenia obžalovaného boli v rozpore so skutočnosťou a vykonaným dokazovaním v označenom trestnom stíhaní vyvrátené, kde v dôsledku uvedeného konania obžalovaného bol práve D. L. dôvodne podozrivý zo spáchania zločinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 odsek 1 písmeno b), odsek 2 písmeno a), písmeno c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno a) Trestného zákona vo vyššie označenej trestnej veci, pričom toto trestné stíhanie bolo uznesením vyšetrovateľa Policajného zboru sp. zn. ORP-440/1-VYS-LV-2020 zo dňa 23.10.2020, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 02.11.2020, podľa § 215 odsek 1 písmeno a), odsek 4 Trestného poriadku zastavené, nakoľko bolo nepochybne preukázané, že skutok, pre ktorý sa viedlo trestné stíhanie sa nestal, nakoľko bolo preukázané, že "hliadkou Obvodného oddelenia Policajného zboru Šahy bolo zastavované podľa osobitného predpisu vozidlo značky Volkswagen Passat s evidenčným číslom F., ktorého vodič D. L. na znamenie uniformovaného policajta s vozidlom riadne zastal, s vozidlom nenamieril na žiadneho zakročujúceho policajta v civilnom odevu a po tom ako jeho vozidlo stálo, k vozidlu pribehol B. C., rozbil okno na vodičovej strane a otvoril dvere vozidla, vtedy vodič uvedeného vozidla začal cúvať rovným smerom s otvorenými dverami, kedy došlo k poraneniu B. C. na pravej ruke",

v bode 2/

v čase o 12:15 hod. dňa 30.07.2020 v budove Ministerstva vnútra SR na adrese N. X A., v rámci trestného konania vedeného vo veci prečinu ublíženia na zdraví podľa § 158 Trestného zákona, zameraného na vyšetrovanie okolností, primeranosti donucovacích prostriedkov a legitimacy použitia služobných zbraní zasahujúcimi policajtmi pri pokuse o zadržanie podozrivého D. L., ktorý mal s vozidlom zaútočiť na príslušníkov Policajného zboru a následne unikat' z miesta jeho zastavenia hliadkou polície, následkom čoho mu bolo ublížené na zdraví, na oddelení vyšetrovania odboru inšpekčnej služby Západ, útvaru inšpekcie Úradu inšpekčnej služby pod číslom vyšetrovacieho spisu K./O. vypovedal pred vyšetrovateľom Úradu inšpekčnej služby v procesnom postavení svedka, kde po riadnom a zákonom poučení o následkoch krivého obvinenia a krivej výpovede v zmysle príslušných ustanovení Trestného poriadku a vyhlásení, že poučeniam porozumel, vo svojej výpovedi nepravdivo uviedol, že: „Ja som bežal smerom k dverám vodiča, pričom L. vozidlo bolo stále v pohybe vpred, pričom ho vodič následne nasmeroval na mňa a musel som odskočiť doprava a prišiel som k dverám vodiča, ktoré som skúsil otvoriť, ale boli zamknuté alebo sa nedali otvoriť.“, ako aj to, že: „Keď boli dvere otvorené, vozidlo bolo stále v pohybe a D. L. nasmeroval vozidlo do pravej strany, kde stál môj kolega D. E., pričom som videl, ako musel aj on odskočiť, aby ho vozidlo nezranilo.“, pričom táto jeho výpoveď bola konajúcim policajným orgánom vyhodnotená ako dôveryhodná a vzatá v úvahu pri posudzovaní porušenia dôležitej povinnosti zasahujúcich policajtov voči D. L. v súvislosti so zákonnosťou a oprávnenosťou použitia služobných zbraní policajtov, avšak tieto tvrdenia obvineného boli v rozpore so skutočnosťou a vykonaným dokazovaním vyvrátené, pričom toto trestné stíhanie bolo uznesením vyšetrovateľa Úradu inšpekčnej služby sp. zn. K./O. zo dňa 03.12.2020, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 19.12.2020, podľa § 215 odsek 1 písmeno b), odsek 4 Trestného poriadku zastavené, pretože skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci,

a

obžalovaný A. B. D. E.

v bode 3/

v čase o 04:00 hod. dňa 30.07.2020 v budove Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Leviciach na adrese L. Štúra 51, Levice, v rámci trestného konania vedeného vo veci zločinu útoku na verejného

činiteľa podľa § 323 odsek 1 písmeno b), odsek 2 písmeno a), písmeno c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno a) Trestného zákona, na 1. oddelení vyšetrovania odboru kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Leviciach pod číslom vyšetrovacieho spisu ORP-440/1-VYS-LV-2020, vypovedal pred vyšetrovateľom Policajného zboru v procesnom postavení svedka - poškodeného, po riadnom a zákonom poučení o následkoch krivého obvinenia a krivej výpovede v zmysle príslušných ustanovení Trestného poriadku a vyhlásení, že poučeniam porozumel, vo svojej výpovedi ľživo obvinil z trestného činu D. L., v úmysle privodiť jeho trestné stíhanie vo vyššie označenom trestnom konaní tým, že nepravdivo uviedol: „...Následne na to vodič vozidla, ktorého som opoznal ako D. L., nasmeroval volantom svoje vozidlo na službukonajúceho príslušníka OKP LV B. C., ktorý odskočil od uvedeného vozidla a následne som si všimol, že sa snažil otvárať dvere, pričom sa mu to nepodarilo, došlo k rozbitiu vodičovho okna, na čo D. L. reagoval tak, že vozidlo nasmeroval na mňa, následne som sa uhol smerom vľavo a nakoľko vec nezniesla odklad, použil som služobnú zbraň, z ktorej som vystrelil 6x.“, a v závere svojej spontánnej výpovede ešte uviedol, že: „Počas zákroku som neutrpel žiadne zranenia, preto si útok na mňa nevyžadoval lekárske ošetrenie“, pričom tieto tvrdenia obžalovaného boli v rozpore so skutočnosťou a vykonaným dokazovaním v označenom trestnom stíhaní vyvrátené, kde v dôsledku uvedeného konania obžalovaného bol práve D. L. dôvodne podozrivý zo spáchania zločinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 odsek 1 písmeno b), odsek 2 písmeno a), písmeno c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno a) Trestného zákona vo vyššie označenej trestnej veci, pričom toto trestné stíhanie bolo uznesením vyšetrovateľa Policajného zboru sp. zn. ORP-440/1-VYS-LV-2020 zo dňa 23.10.2020, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 02.11.2020, podľa § 215 odsek 1 písmeno a), odsek 4 Trestného poriadku zastavené, nakoľko bolo nepochybne preukázané, že skutok, pre ktorý sa viedlo trestné stíhanie sa nestal, nakoľko bolo preukázané, že "hliadkou Obvodného oddelenia Policajného zboru Šahy bolo zastavované podľa osobitného predpisu vozidlo značky Volkswagen Passat s evidenčným číslom F., ktorého vodič D. L. na znamenie uniformovaného policajta s vozidlom riadne zastal, s vozidlom nenamieril na žiadneho zakročujúceho policajta v civilnom odevu a po tom ako jeho vozidlo stálo, k vozidlu pribehol B. C., rozbil okno na vodičovej strane a otvoril dvere vozidla, vtedy vodič uvedeného vozidla začal cúvať rovným smerom s otvorenými dverami, kedy došlo k poraneniu B. C. na pravej ruke",

právne kvalifikované

v bode 1/ ako prečin krivého obvinenia podľa § 345 odsek 1 Trestného zákona,
v bode 2/ ako prečin krivej výpovede a krivej prísahy podľa § 346 odsek 1 Trestného zákona,
v bode 3/ ako prečin krivého obvinenia podľa § 345 odsek 1 Trestného zákona,

pretože nebolo dokázané, že sa stali skutky, pre ktoré boli obžalovaní stíhaní.

II.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie prokurátora z a m i e t a, pretože zistil, že nie je dôvodné.

o d ô v o d n e n i e :

Horeuvedeným rozsudkom súd I. stupňa uznal vinnými :

- v bode 1/obžalovaného A. B. C. zo spáchania prečinu krivého obvinenia podľa § 345 odsek 1 Trestného zákona, v bode 2/ prečinu krivej výpovede a krivej prísahy podľa § 346 odsek 1 Trestného zákona,
- v bode 3/ obžalovaného A. B. D. E. zo spáchania prečinu krivého obvinenia podľa § 345 odsek 1 Trestného zákona,
na horeuvedenom skutkovom základe.

Za súd I. stupňa uložil :

- obžalovanému A. B. C.:

podľa § 345 odsek 1 Trestného zákona, zistiť poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písmeno j) Trestného zákona, zistiť priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písmeno h) Trestného zákona, postupom podľa § 38 odsek 2 Trestného zákona, s použitím § 41 odsek 1 Trestného zákona a podľa § 56 odsek 2 Trestného zákona úhrnný peňažný trest vo výške 2 000 (dvetisíc) eur.

Podľa § 57 odsek 2 Trestného zákona rozhodol, že zaplatená suma peňažného trestu pripadá štátu. (tento výrok je citovaný nadbytočne, pretože sa jedná o priamu dikciu zákona)

Podľa § 57 odsek 3 Trestného zákona pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, ustanovil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) mesiace.

- obžalovanému A. B. D. E.:

podľa § 345 odsek 1 Trestného zákona, zistiť poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písmeno j) Trestného zákona, nezistiť priťažujúcu okolnosť podľa § 37 Trestného zákona, postupom podľa § 38 odsek 2 Trestného zákona a podľa § 56 odsek 2 Trestného zákona peňažný trest vo výške 1 000 (jedentisíc) eur.

Podľa § 57 odsek 2 Trestného zákona rozhodol, že zaplatená suma peňažného trestu pripadá štátu.

Podľa § 57 odsek 3 Trestného zákona pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, ustanovil náhradný trest odňatia slobody v trvaní 2 (dva) mesiace.

Uvedený rozsudok, ihneď po jeho vyhlásení, napadli odvolaniami obaja obžalovaní, proti všetkým výrokom a zároveň napádali aj konanie, ktoré rozsudku predchádzalo. V zákonnej lehote uvedený rozsudok napadol prokurátor a to čo do výrokov o trestoch uložených obom obžalovaným a v ich neprospech.

Obžalovaný A. B. C. (ďalej len obžalovaný v I. rade) v písomnom zdôvodnení odvolania, prostredníctvom obhajcu, poukazoval na prácu policajta aj v rámci policajnej zásahovej akcie proti potencionálne nebezpečným páchatelom, na nepretržité pracovné nasadenie obžalovaného. Namietal absenciu údajov o dni a hodine vykonania obhliadky miesta činu. Vyšetrovateľ B. mal byť vylúčený z tejto trestnej veci. Trestné stíhanie vo veci zločinu útoku na verejného činiteľa bolo zastavené, že sa skutok nestal, pričom v skutku sa uvádza, že pri vykonávaní služobného zákroku došlo pri otváraní vodičových dverí u neho k zraneniu. Namietal odôvodnenie tohto uznesenia, pričom jeho výsluch ako svedka o 03:00 hod. nebol v súlade s § 55 ods. 2 Tr. por. Vo vzťahu k bodu 2 namietal, že z dokazovania ani z napadnutého rozsudku nevyplýva v čom sa malo jednať o „okolnosť podstatnú pre rozhodnutie“, pričom výpoveď obžalovaného uvedená v skutku takouto nie je. Materiálne sa považoval za podozrivého, keď sa zúčastnil zadrživacieho úkonu a použil aj strelnú zbraň, tak jeho výpoveď nemožno vyhodnotiť ako spáchanie prečinu krivej výpovede a krivej prísahy v zmysle zásady zákazu donucovania k seba obviňovaniu, keď nemožno stotožňovať svedka s páchatelom. Navrhol zrušiť napadnutý rozsudok a oslobodiť ho spod obžaloby.

Namietal zákonnosť zabezpečenia kamerového záznamu postupom podľa § 3 Tr. por., keď malo byť postupované podľa § 89 Tr. por. spolu s poučením o následkoch nevyhovenia výzve, zápisnicou o vydaní a zaistení veci na účely trestného konania.

Obžalovaný A. B. D. E. v jeho písomnom zdôvodnení, prostredníctvom obhajcu, poukazoval na popis skutkového deja, z ktorého vyplýva, že k útoku na verejného činiteľa zo strany L. aj došlo, pretože neuposlúchol výzvy a začal cúvať a otvorenými dverami na aute, ktorými poranil C.. K jeho poraneniu nedošlo pri rozbíjaní skla. Tieto fakty boli prehliadnuté až bagatelizované súdom I. stupňa, pričom vyplývajú aj z uznesenia o zastavení trestného stíhania a tam uvedeného popisu skutku. Súd I. stupňa sa zamerail výlučne na druhú časť konania L. (po zastavení vozidla a úniku), pričom útok na verejného činiteľa bol vyvodzovaný z iných skutkových okolností – prvej časti konania L.. Nie je pravdou, že poranenie ruky C. malo byť účelovou obrannou konštrukciou obhajoby, pretože na jej základe sa začalo konať. Zastával názor, že ak bolo preukázané zranenie C. ako zasahujúceho príslušníka PZ, nemalo dôjsť k zastaveniu trestného stíhania pre útok na verejného činiteľa. V predmetnej veci je potrebné si vytvoriť vlastný právny názor i napriek uzneseniu o zastavení trestného stíhania. Nevypovedal o vymyslenom skutku a jeho výpoveď nebola spôsobilá ohroziť spravodlivý a zákonný trestný proces vo veci útoku na verejného činiteľa. Namietal naplnenie subjektívnej stránky ako aj záver súdu I. stupňa o motivácii. Namietal „arbitrárne a svojvoľné“ hodnotenie svedeckých výpovedí. Ak sa pri popise policajnej akcie dopustil určitých nepresností nebolo to v dôsledku úmyslu privodiť trestné stíhanie L., čo odôvodňoval aj tým, že sa jednalo o výsledok nedokonalkej pamäťovej stopy ovplyvnenej stresom, rýchlym sledom udalostí v rámci policajnej akcie, únavou a časom výsluchu o 04:00 hod. V ďalšej

časti odvolania poukázal na absenciu zbavenia mlčanlivosti, keď bol ako policajt vypočutý v procesnom postavení svedka – poškodeného ku skutočnostiam policajnej akcie s krycím názvom Bukovčan 2. Pokiaľ súd I. stupňa poukazoval na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS175/2020 tak, toto nie je aplikovateľné na prejednávajúcu vec. Nedošlo k jeho oslobodeniu od povinnosti mlčanlivosti a preto takýto výsluch bol vykonaný nezákonne a je procesne nepoužiteľný a ani nemohol byť spôsobilý privodiť trestné stíhanie L. a nedošlo k naplneniu skutkovej podstaty trestného činu krivého obvinenia. Navrhol zrušiť napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), d), e) Tr. por. a vec podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vrátiť súdu I. stupňa.

Prokurátor Krajskej prokuratúry v Nitre (ďalej len prokurátor) poukazoval na odôvodnenie napadnutého rozsudku čo do výrokov o trestoch s tým, že sa s nimi nestotožňuje, pretože súd I. stupňa nevyhodnotil jednotlivé okolnosti prípadu objektívne a správne. Obžalovaní popierali spáchanie žalovaných skutkov, boli u nich správne zistené poľahčujúce a pritažujúce okolnosti. Uložené peňažné tresty považoval za príliš mierne, nespĺňajúce požiadavky všeobecnej a individuálnej prevencie a dostatočného výchovného efektu. Obžalovaní konali minimálne v nepriamom úmysle a mali sa lživého obvinenia dopustiť ako dlhoroční a skúsení policajti, hoc aj na úkor kriminálne závadovej osoby. Okrem toho súd I. stupňa nevyhodnotil vymožitelnosť peňažných trestov, nevykonal dokazovanie v súvislosti so skúmaním ich majetkových a zárobkových pomerov. Poukazoval aj na ust. § 34 ods. 1, 4 Tr. zák. Navrhol zrušiť napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. b), e) Tr. por. a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. obom obžalovaným uložiť podmienkové tresty odňatia slobody na dolnej hranici zákonom stanovenej sadzby s primerane dlhou skúšobnou dobou.

Vo vyjadrení k odvolaniam obžalovaných uviedol, že napadnutý rozsudok považuje za zákonný a spravodlivý, pretože súd I. stupňa sa vysporiadal s hodnotením dôkazov, kamerový záznam bol zabezpečený v súlade s § 2 ods. 10 a § 119 ods. 3 Tr. por., pričom porušenie notifikačnej alebo inej povinnosti podľa zákona o ochrane osobných údajov nemôže mať prednosť pred odhalením trestnej činnosti. Analýza skutkového deja obžalovanými B. E. je skresľujúca, pretože nedošlo k „namiereniu vozidla“ na policajtov. Primárne na základe ich výpovedí ako poškodených bolo vedené trestné stíhanie pre útok na verejného činiteľa a nebyť kamerového záznamu vyústilo by to do vznesenia obvinenia L.. Obaja si museli byť vedomí, že nimi poskytnutý opis udalostí v postavení svedkov a poškodených nekorešponduje s realitou. Nesúhlasil ani s tým, že sa mohli dopustiť vo výpovediach určitých nepresností. Povinnosť mlčanlivosti sa netýka tzv. verejných konaní, kde povinnosť svedčiť má prednosť pred ustanoveniami zákona o policajnom zbore. V tomto smere poukazoval aj na súdnu prax a to, že obžalovaný vypovedal a viazanosť povinnosťou mlčanlivosti ani raz nenamietal. Odvolania obžalovaných navrhol ako nedôvodné zamietnuť.

Obžalovaný C. prostredníctvom obhajcu predložil odvolaciemu súdu znalecký posudok PhDr. Zuzany Bielikovej z odboru psychológie a znalecký posudok P. Q. Q. z odboru cestnej dopravy s návrhom na výsluch týchto znalcov v odvolacom konaní, čo zdôvodnili prostredníctvom obhajcov tak, že očakávali iné rozhodnutie súdu I. stupňa a je potrebné dokazovanie doplniť.

Prokurátor vo vyjadrení k znaleckým posudkom, ktoré obžalovaní predložili odvolaciemu súdu navrhol odmietnuť vykonať tieto dôkazy, pretože podstatné okolnosti pre rozhodnutie už boli zistené. Poukázal aj na obmedzenú možnosť odvolacieho súdu vykonávať dokazovanie v odvolacom konaní, naviac nenastala situácia, že skutkový stav bol súdom I. stupňa nie náležite zistený ani nedošlo k upieraniu práva obžalovaného na obhajobu.

Krajský súd ako súd odvolací, na základe riadne a včas podaných odvolaní oprávnenými osobami – obžalovanými a prokurátorom – nezistiac dôvody na postup v zmysle § 316 odsek 1, 3 Trestného poriadku, preskúmal podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorému odvolatelia podali odvolania, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, pričom neopomenul skúmať, či vec neobsahuje chyby odvolaním nevytýkané, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 odsek 1 Trestného poriadku a zistil, že odvolania obžalovaných sú dôvodné a odvolanie prokurátora nie je dôvodné.

Na verejnom zasadnutí:

- prokurátor zotrval na písomných dôvodoch odvolania, navrhol podľa § 321 ods. 1 písm. b), e) Tr. por. zrušiť napadnutý rozsudok a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. zmeniť výrok o treste napadnutého rozsudku a

obom obžalovaným uložiť podmienený trest odňatia slobody na spodnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby s primeranou dlhou skúšobnou dobou a ich odvolania navrhol v zmysle § 319 Tr. por. zamietnuť ako nedôvodné,

- obaja obžalovaní tiež zotrvali na písomných dôvodoch odvolania, obž. E. upresnil, že obaja odišli z PZ v dôsledku toho, že dva roky nemohli vykonávať žiadnu prácu, boli postavení mimo služby a odchodom z PZ vyriešili aj náš nedostatok riadneho príjmu,

- obž. C. navrhol podľa § 321 ods. 1 písm. a/, b/, c/, d/, Tr. por. zrušiť napadnutý rozsudok a oslobodiť ho spod obžaloby prokurátora podľa § 285 písm. a/, alternatívne písm. b/ Tr. por.,

- obž. E. navrhol v zmysle § 321 ods. 1 písm. a/, b/, d/, e/ Tr. por. zrušiť napadnutý rozsudok a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. a § 285 písm. a/, alternatívne b/ oslobodiť ho spod obžaloby, alternatívne v prípade, že by odvolací súd nerozhodoval o odvolaní sám rozsudkom, podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátiť súdu I. stupňa na opätovné prejednanie a rozhodnutie,

- boli oboznámené listinné dôkazy zadovážené v odvolacom konaní.

Odvolací súd v rámci prieskumnej povinnosti vyplývajúcej z citovaného ustanovenia zistil, že súd I. stupňa v konaní predchádzajúcom napadnutému rozsudku, vykonal dokazovanie v súlade s Trestným poriadkom a zásadami kontradiktórnosti, ktoré boli do neho prevzaté. Súd I. stupňa však pri hodnotení týchto dôkazov nepostupoval vždy v súlade s kritériami § 2 ods. 12 Trestného poriadku, keď nesprávne vyhodnotil otázku zákonnosti všetkých dôkazov a ich použitia v konaní pred súdom ako dôkazu, v dôsledku čoho dospel k nesprávnym právnym záverom, ktoré viedli k zrušeniu napadnutého rozsudku z dôvodov uvedených v § 321 ods. 1 písm. a), b), d) Tr. por.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom, ako aj dôkazy prípustné podľa § 119 ods. 5 podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Podľa § 238 ods. 2 Tr. por. po podaní obžaloby alebo návrhu na dohodu o vine a treste súd rozhoduje samostatne všetky otázky súvisiace s ďalším konaním a je povinný, nečakajúc na ďalšie návrhy, urobiť všetky rozhodnutia a opatrenia upravené týmto zákonom, ktoré sú potrebné na skončenie veci a na výkon súdneho rozhodnutia.

Prokurátor v obžalobe podanej na súd považoval za dôkazy usvedčujúce oboch obžalovaných ich výpovede, ktoré učinili v procesnom postavení :

- obž. C. -svedka- poškodeného vo veci ORP-440/1VYS-LV-2020,

- obž. Valentík – svedka vo veci K./OISZ-2020,

ktoré aj zároveň uvádza v jednotlivých bodoch obžaloby.

Takéto skutkové zistenia si osvojil aj súd I. stupňa a to aj na základe týchto výpovedí (strana 37 a nasl.). V súvislosti s riešením otázky ich mlčanlivosti ako príslušníkov PZ a z toho vyplývajúci zákaz výsluchu, súd I. stupňa poukázal na obsah uznesenia ÚS SR sp.zn. II.ÚS 175/2020 z 28.04.2020 (strana 40). Pokiaľ súd I. stupňa vychádzal z tohto uznesenia, nepostupoval správne. Súd I. stupňa na jednej strane neuznal povinnosť mlčanlivosti u obžalovaných v čase keď vypovedali ako svedkovia, na druhej strane túto povinnosť uznal u policajtov, ktorých ako svedkov vypočúval na hlavnom pojednávaní. Argument, že tak urobil vzhľadom na zásadu verejnosti nie je akceptovateľný.

Súd I. stupňa síce poukázal na citované uznesenie ústavného súdu, z ktorého si však nesprávne vyseletoval len časť bez toho, aby sa zaoberal týmto uznesením ako celku. Ak by bol dôsledný, tak z jeho obsahu by zistil, že v tomto konaní a rozhodnutí sťažovateľ namietal nemožnosť výsluchu policajtov v trestnom konaní v procesnom postavení svedkov, nakoľko neboli oslobodení od povinnosti mlčanlivosti zo strany kompetentného subjektu. Ústavný súd SR poukázal na zmysel ustanovenia § 80 ods. 1

zákona o Policajnom zbore (č. 171/1993 Zz.), z ktorého vyplýva, že jeho účelom je zabrániť tomu, aby dôverné informácie, ktoré policajti zistili pri výkone svojej činnosti, neboli prezradené nepovolanej (t.z. inej osobe) bez náležitého dôvodu, teda aby neboli poskytnuté osobám, ktoré by ich mohli neoprávnené (protiprávne) využiť, či zneužiť. To sa však netýka tzv. verejných konaní, vrátane trestného konania, kde ustanovenia Trestného poriadku o povinnosti svedčiť a poskytnúť pravdivé informácie majú prednosť pred ustanoveniami zákona o Policajnom zbore. Povinnosť mlčanlivosti zakotvená v zákone o Policajnom zbore teda nebráni výsluchu policajta v procesnom postavení svedka (policajt teda v trestnom konaní nemusí byť zbavený mlčanlivosti).

Ústavný súd SR sa vo svojom uznesení plne stotožnil s uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3T-do/37/2019, ktorý v danej veci rozhodoval v dovolacom konaní, a ktorý dospel k záveru, že je neprípustné vypočuť policajta k tomu, čo vypovedala osoba v postavení svedka, nakoľko by tak došlo k neprípustnému obchádzaniu zmyslu svedeckej výpovede, kedy by policajt svojou výpoveďou v podstate suploval výpoveď svedka (taktiež je neprípustné vypočuť policajta k obsahu záznamu o vysvetlení), avšak je možné policajta vypočuť k okolnostiam a priebehu samotného výsluchu a teda analogicky aj k okolnostiam priebehu vykonaného úkonu, napríklad k výkonu domovej prehliadky (napríklad, či sa vyvíjal na obvineného nátlak, či bol obvinený riadne poučený, ako prebiehala domová prehliadka a podobne).

Okrem toho v tejto súvislosti bolo potrebné vyhodnotiť obsah jednotlivých zákonných ustanovení nielen Trestného poriadku ale aj zákona o policajnom zbore.

V predmetnej veci sa však o takúto situáciu nejednalo, pretože obaja obžalovaní boli ako svedkovia vypočúvaní k policajnej akcii.

Podľa § 127 ods. 1, 2 Tr. por. každý je povinný dostaviť sa na predvolanie orgánov činných v trestnom konaní a súdu a vypovedať ako svedok o tom, čo mu je známe o trestnom čine a o páchatelovi alebo o okolnostiach dôležitých pre trestné konanie. Každý je povinný napomáhať splnenie tejto povinnosti.

Podľa § 129 ods. 2 Tr. por. svedok nesmie byť vypočúvaný ani vtedy, keby svojou výpoveďou porušil zákonom alebo medzinárodnou zmluvou uloženú alebo uznanú povinnosť mlčanlivosti okrem prípadu, že by bol od tejto povinnosti oslobodený príslušným orgánom alebo tým, v ktorého záujme má túto povinnosť.

Podľa § 8 ods. 3 zák. č. 171/1993 Z.z. o policajnom zbore služobnou činnosťou sa podľa odseku 1 rozumie činnosť policajta spojená s plnením úloh podľa tohto zákona alebo iných všeobecne záväzných právnych predpisov.

Podľa § 9 ods. 3 cit. zák. služobný zákrok je zákonom ustanovená a v jeho medziach vykonávaná činnosť policajta, pri ktorom sa bezprostredne zasahuje do základných práv a slobôd osoby.

Podľa § 80 ods. 1, 3 cit. zák. Policajti sú povinní zachovávať mlčanlivosť o skutočnostiach, s ktorými sa oboznámili pri plnení úloh Policajného zboru alebo v súvislosti s nimi a ktoré si v záujme právnických alebo fyzických osôb vyžadujú, aby zostali utajené pred nepovolanou osobou; povinnosť mlčanlivosti sa nevzťahuje na oznámenie kriminality alebo inej protispoločenskej činnosti; Od povinnosti mlčanlivosti môže oslobodiť minister alebo prezident Policajného zboru.

Niet pochyb o tom, že obaja obžalovaní – tak, ako to uvádzala obžaloba a potom aj napadnutý rozsudok – boli účastní „plánovanej policajnej akcie s krycím názvom Bukovčan2“. Z toho je evidentné, že vykonávali činnosť v priamej súvislosti s plnením úloh policajta a preto sa na nich vzťahovala povinnosť mlčanlivosti, od ktorej ich mohol oslobodiť len minister alebo prezident PZ.

Podľa § 119 ods. 3 veta prvá Tr. por. za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť na náležité objasnenie veci a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa tohto zákona alebo podľa osobitného zákona.

Keďže ich výsluchy boli vykonané bez takéhoto súhlasu, nie je možné ich považovať za zákonné a ani použiteľné v konaní pred súdom ako dôkaz a to v hocijakom konaní, pretože takáto podstatná chyba nie je napravitelná. Nie je rozhodujúce, či sa obžalovaní domáhali rešpektovania ich povinnosti mlčanlivosti,

pretože dbať o dodržanie procesných predpisov musí organ činný v trestnom konaní- teda vypočúvajúci vyšetrovateľ prípadne prokurátor vykonávajúci dozor nad dodržiavaním zákonnosti.

V tomto smere, z rovnakých dôvodov, nie je možné akceptovať ani argumenty prokurátora o tom, že povinnosť mlčanlivosti sa netýka tzv. verejných konaní, kde povinnosť svedčiť má prednosť pred ustanoveniami zákona o policajnom zbore.

Odvolacie námietky voči procesnému zabezpečeniu kamerového záznamu považoval odvolací súd za dôvodné a to tiež s poukazom na § 119 ods. 3, veta prvá Tr. por.. Súd I. stupňa považoval tento dôkaz za taký, ktorý usvedčoval obžalovaných (napr. strana 37, 39).

Ustanovenie § 119 ods. 3, veta prvá Tr. por. stanovuje povinnosť postupovať pri získaní dôkazu podľa tohto zákona alebo podľa osobitného zákona.

Z uvedeného vyplýva, že na zabezpečenie kamerového záznamu je potrebné vychádzať nielen z ustanovení Trestného poriadku ale aj osobitného zákona č. 18/2018 Z.z. o ochrane osobných údajov a vyhlášky č. 158/2018 Z.z. ďalej Smernice Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/679 z 27. apríla 2016 o ochrane fyzických osôb pri spracúvaní osobných údajov príslušnými orgánmi na účely predchádzania trestným činom, ich vyšetrovania, odhaľovania alebo stíhania alebo na účely výkonu trestných sankcií a o voľnom pohybe takýchto údajov a o zrušení rámcového rozhodnutia Rady 2008/977/SVV a Nariadenie (ES) č. 45/2001 (primerane aj rozhodnutie ESLP Antovič/Mirkovič v. Čierna Hora).

Zo spisu vyplýva, že čo sa týka postupu podľa Trestného poriadku, tak postup, ktorý zvolil vyšetrovateľ v zmysle § 3 ods. 1, 2 Tr. por. nie je možné považovať za správny, pretože správne mal vyšetrovateľ postupovať podľa § 89 ods. 1 Tr. por. V tejto súvislosti bolo potrebné zistiť okrem toho kde sa takýto obrazový záznam nachádza (mestská polícia C.) aj to kto je prevádzkovateľom takéhoto kamerového systému a tohto požiadať o vydanie veci. Z toho vyplýva, že mestská polícia C. len na základe súčinnosti podľa § 3 ods. 1, 2 Tr. por. nebola oprávnená bez súhlasu prevádzkovateľa sama vyhotoviť digitálny záznam z kamery na CD nosič a zaslať ho vyšetrovateľovi ako orgánu činnému v trestnom konaní. Správne mal vyšetrovateľ požiadať o vydanie takéhoto obrazového záznamu jeho prevádzkovateľa (ktorý doposiaľ zistený nebol) a pritom postupovať striktnie podľa ust. 89 Tr. por. Pokiaľ získanie obrazového záznamu z kamery z miesta, kde malo dôjsť k policajnej akcii trpí uvedenou procesnou vadou nie je použiteľné v konaní pred súdom ako dôkaz.

Vychádzajúc zo zhora uvedených právnych úvah odvolací súd zistil, že hlavné dôkazy, ktorých prokurátor vyvodzoval vinu oboch obžalovaných – ich výpovede ako svedkov a obrazový záznam z kamery – nie je možné považovať za dôkazy použiteľné pred súdom, čím došlo k situácii kedy prokurátor neuniesol dôkazné bremeno. Rovnaký záver platí aj ohľadne ďalších dôkazov, ktoré z takto nezákonne vykonaných dôkazov vychádzali – týka sa to aj znaleckého posudku znalca Ing. Červinku k posúdeniu pohybu vozidla. Tento záver je možné vyvodiť z toho, že ani všetky ostatné nepriame svedecké, listinné a znalecké dôkazy nepostačujú na jednoznačný záver o vine obžalovaných. Odvolací súd vyhodnotiac uvedené právne úvahy zistil, že došlo k situácii tzv. dôkaznej núdze, kedy prokurátor nepredložil súdu dostatok zákonne získaných a jednoznačných dôkazov, na základe ktorých by bolo možné konštatovať záver o vine obžalovaných. Právny následok takéhoto stavu je postup podľa § 285 písm. a) Tr. por. o oslobodení obžalovaných spod obžaloby pre všetky žalované skutky, pretože nebolo dokázané, že sa stali skutky, pre ktoré boli obžalovaní stíhaní.

S poukazom na horeuvedené právne úvahy nepovažoval odvolací súd za potrebné vykonať v odvolacom konaní znalecké dokazovanie tak ako to navrhol obž. E..

Vo vzťahu k odvolaniu prokurátora, ktoré smerovalo čo do výrokov o trestoch uložených obom obžalovaným, tak toto sa stalo bezpredmetné vzhľadom na právny záver odvolacieho súdu o oslobodení obžalovaných spod obžaloby prokurátora.

Výroky tohto rozsudku boli prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.
(§ 306 ods. 1 Tr. por.)